

Arrest

nr. 93 223 van 10 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 december 2012 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 5 december 2012 houdende de weigering in overwegingname van een asielaanvraag, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op datum 10 december 2012 om 11 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Zouhaier CHIHAOUI , die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Lisa SEMENIOUK, die loco advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 6 september 2012 een eerste asielaanvraag in. Op 27 september 2012 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigt op 26 oktober 2012 voormelde beslissing.

1.2. Verzoekende partij dient een tweede asielaanvraag in op 3 december 2012. Als nieuw element brengt verzoekende partij hiertoe een attest bij waaruit blijkt dat ze zwanger is. Op 5 december 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag. Dit betreft de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing verwijst in het motiverende gedeelte naar de reeds eerder genomen beslissing in het kader van de eerste asielaanvraag waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd en naar het desbetreffend bevestigend arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verwerende partij stelt desbetreffend dat de relatie van verzoekende partij met de heer D. al het voorwerp heeft uitgemaakt van een onderzoek in de eerste asielaanvraag waarbij zij niet aannemelijk maakt dat deze relatie door haar familie niet wordt aanvaardt en zij hierdoor problemen kreeg, dat aan de gevolgen voor haar en haar vriend na de betrapping geen geloof kan worden gehecht, dat de verklaringen van verzoekende partij zelf haar voorgehouden vrees in ernstige mate relativeert en dat er totaal geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen dat het een verboden relatie betreft. Verwerende partij motiveert verder dat betrokkene in het kader van de tweede asielaanvraag in toepassing van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) geen nieuwe gegevens aanbrengt daar in het licht van de voormelde vaststellingen het attest van zwangerschap geen ernstige aanwijzing inhoudt van het bestaan van een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade zoals respectievelijk bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag.

2.1. Artikel 51/8, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een beslissing om een asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens – dit wil zeggen gegevens betreffende feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen – aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, alleen vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat er geen vordering tot schorsing tegen die beslissing kan worden ingesteld.

2.2. Overeenkomstig het arrest van het Arbitragehof nr. 61/94 van 14 juli 1994 is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts bevoegd om van de voorliggende vordering tot schorsing kennis te nemen mocht aangetoond worden dat de nieuwe asielaanvraag wel degelijk op nieuwe gegevens is gesteund. Het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008 stelt uitdrukkelijk dat de interpretatie die het Hof in zijn arresten 61/94 en 83/94 aan het vroegere artikel 50, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet heeft gegeven, evenzeer geldt ten aanzien van het “nieuwe” artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet. Dit impliceert dat verzoekende partij een ernstig middel moet aanvoeren waarin zij de inhoudelijke wettigheid van de beslissing aanvecht en uiteenzet dat de beslissende overheid de door haar aangevoerde “nieuwe gegevens” ten onrechte buiten beschouwing laat.

2.3.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. In een tweede middel stelt verzoekende partij onder verwijzing naar de artikelen 32 (6) en 34 (2) van de Richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus dat België wel regels met betrekking tot bewijslast mag uitvaardigen, doch zonder dat de bewijslast intrinsiek betrekking heeft op het bewijs van ernstige aanwijzingen van een vervolging. Tenslotte haalt

verzoekende partij in een derde en vierde middel de schending aan van artikel 13 EVRM in combinatie met de artikelen 2 en 3 EVRM.

2.3.2.1. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens

- nieuwe moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen
- relevant zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is hij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze

bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).

- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal.

Het begrip “nieuwe gegevens” heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het prima facie beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

De Raad stelt vast dat verwerende partij zelf in de bestreden beslissing aangeeft dat het attest van zwangerschap wel degelijk betrekking heeft op een situatie die zich heeft voorgedaan na de laatste fase in de procedure in het kader van de eerste asielaanvraag, zodat dit geen punt van discussie vormt. Verder wijst de Raad erop dat verwerende partij duidelijk in onderhavige motivering verwijst naar de vaststellingen in kader van de eerste asielaanvraag, meer in het bijzonder dat hoegenaamd geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden bewering dat de relatie tussen verzoekende partij en haar vriend B. een verboden relatie zou betreffen en dat daarenboven niet wordt aangetoond dat deze relatie door haar familie niet wordt aanvaard. Op basis van deze relatie kon dan ook noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend. De Raad oordeelt het derhalve correct dat een zwangerschap resulterend uit een relatie die niet doet besluiten tot het verlenen van een internationale bescherming omdat het een normale – niet verboden en binnen de familie aanvaarde – relatie betreft, geen ernstige aanwijzing inhoudt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat verwerende partij uit de verwijzing naar de normale toestand van de relatie tussen verzoekende partij en haar vriend B., waarvan verzoekende partij helemaal niet kon aannemelijk maken dat deze door haar familie niet wordt aanvaard, een onredelijke en ongerijmde deductie zou hebben gemaakt naar de beoordeling van de zwangerschap toe.

2.3.2.2. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus werd bij de beoordeling tijdens de eerste asielaanvraag van de relatie van verzoekende partij reeds getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie of foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoekende partij meent dat eveneens een schending van artikel 13 EVRM voorligt daar haar zwangerschap niet wordt beoordeeld in het licht van voormelde verdragsbepaling. De Raad herhaalt dat de toetsing van de door verzoekende partij voorgehouden relatie aan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet reeds het voorwerp uitmaakte van de beoordeling van haar eerste asielaanvraag waarbij verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd en waarbij tevens wordt benadrukt dat zij op generlei wijze kan

aannemelijk maken dat deze relatie in haar familie niet wordt aanvaard. Het argument van mogelijke oneer aan de familie ingevolge de zwangerschap is derhalve irrelevant. Aangezien in de bestreden beslissing, die bovendien verwijst naar de eerdere beslissing genomen in het kader van de eerste asielaanvraag en waaruit blijkt dat de situatie zoals omschreven in de artikelen 2 en 3 EVRM reeds werd beoordeeld naar haar voorgehouden relatie toe, evenwel geen standpunt wordt ingenomen over de toekenning van enig beschermingsstatuut, doch slechts wordt vastgesteld dat verzoekende partij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangevoerd, kan evenmin een schending van deze bepalingen prima facie worden vastgesteld.

2.4. Verzoekende partij maakt met haar betoog prima facie aldus niet aannemelijk dat zij een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht. Verzoekende partij slaagt er meer specifiek niet in aan te tonen dat het gaat om gegevens die een ernstige aanwijzing inhouden voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij heeft prima facie niet aangetoond dat de door haar aangevoerde 'nieuwe gegevens' ten onrechte buiten beschouwing werden gelaten door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. De vordering is derhalve onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of de vrijstelling van het rolrecht desgevallend worden onderzocht in een later stadium van de procedure.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel:

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

J. BIEBAUT